

Bine Lenaršič iz Janez Žvokelj izrekata zahvalo za marljivo delo v organih ZTKO Špacapan Franciju
ALEŠ FEVŽER

Nadaljevati z uspešnim delom

V sredo 9. aprila je bila deseta seja skupščine ZTKO Ljubljana Vič-Rudnik. Kljub temu, da so bili na skupščino povabljeni delegati iz vseh športnih društev v naši občini, se jih je seje udeležilo ravno toliko, da je bila le-ta sklepna.

Po uvodni volitvi organov skupščine in potrditvi zapisnika devete seje je predsednik IO ZTKO Janez Žvokelj prebral poročilo o delovanju ZTKO v mandatsnem obdobju 1981-1985 in v letu 1985. Poudaril je, da so člani ZTKO v minulih petih letih dosegli veliko uspehov, vendar pa so v svojem delu naleteli tudi na težave, ki jih niso vedno najbolje rešili. Obnovili in zgradili so več novih objektov, v občini je

redna vadba pa ni organizirana v takem obsegu, kot bi lahko bila. Se posebej dejstvo, da je vsak dan videti veliko posameznikov, ki tečejo, kolesarijo in se ukvarjajo z različnimi športi ni pohvalno za organizatorje rekreacije.

Po sprejetem finančnem poročilu je prišla na vrsto obravnava poročila, ki ga je podal Janez Žvokelj. Delegati so se strinjali s poročilom, predlagali pa so, da predstavniki ZTKO Ljubljana Vič-Rudnik v mestni organizaciji nastopijo bolj energično in ne popuščajo pritiskom ostalih občin z večjimi in bolj bogatimi klubi. Prav tako je treba poenotiti kriterije za obravnavo števila članstva in dvigniti propagando na kvalitetnejšo raven. Ravno slabo obveščanje o športnih prireditvah in rezultatih le-te je krivo, da naša občina v mestnem merilu ne zavzema mesta, ki si ga zasluži. Delegati so obravnavali tudi merila za uvrščanje v program športne rekreacije in v program usmerjevalnega (vrhunjskega) športa. Posebej za slednjega velja, da ni vsklajen in zato so delegati zahtevali, da se to stori v najkrajšem možnem času. Znano pa je, da ZTKS Ljubljana mnogih perečih problemov ne rešuje dovolj hitro in obravnava obrobne težave vrhunjskega športa. Aleš Vest je v ilustracijo temu povedal, da se je na okoli 60 odstotkih lanskim sej ZTKS Ljubljane razpravljalo o težavah NK Olimpija, da pa mnoge bolj pomembne akcije kot je na primer selitev športne ambulante iz Hale Tivoli na Kodeljevo, kjer je Fakulteta za telesno kulturo sploh niso prišle na vrsto za obravnavo.

Ena od dvanajstih točk dnevnega reda je bila tudi obravnava programa OTKO za leto 1986. Tudi tukaj so imeli delegati več pripomb, katere bodo reševali na prvi prihodnji seji. S podelitvijo priznanj za uspešno delo v organih ZTKO so razrešili delegate, ki so svoje delo opravljali v prejšnjem mandatsnem obdobju in obenem izvolili nove. Za novega sekretarja ZTKO Ljubljana Vič-Rudnik pa je bil imenovan Lebar Mirko, dolgoletni športni delavec.

Tako se je končala še ena skupščina, delegatom pa ostane poročanje o njej v svojih društvih in seveda še bolj zagnano delo na področju športa in telesne kulture.

ALEŠ FEVŽER

Novo predsedstvo IO ZTKO Ljubljana Vič- Rudnik

predsednik Aleš Vest
podpredsednik Alojz Juvanc
predsedniki komisij: za vrhunski šport:
Franci Ambrožič, za rekreacijo Jože Jelenc, za ŠSD Peter Mavrin, za VVO Živa Battelino, za prireditve Vlado Žorž, ZSD Krim Rok, Svetek, ZSD Svoboda Živko Velkavrh.

bilo ustanovljeno deset novih društev, ki so postala nosilci rekreacije v svojih KS, športniki iz naše občine se ponašajo z naslovi svetovnih, evropskih in balkanskih prvakov in velikim številom medalj iz številnih tekmovanj doma in v tujini.

Med problemi, ki so jih morali reševati je Janez Žvokelj omenil izpad nogometašev Svobode iz 2. zvezne lige. V takratnih hudih trenutkih za viški in s tem tudi ljubljanski nogomet pa mesto Ljubljana viškim nogometašem ni pomagalo in športni delavci so bili prisiljeni razpustiti klub. Uspešno jim je rešiti mladinske selekcije, ki so nadaljevale z delom pod imenom ŠD Svoboda.

Tudi rekreacija je v naši občini slabo organizirana, saj le občasne akcije privabijo večje število občanov,

Nov blok v Študentskem naselju

Ob telovadnici v Študentskem naselju so začeli graditi nov blok, ki bo rešil skrb marsikateremu študentu ljubljanskih Fakultet.

ALEŠ FEVŽER

Iz občinske kulturne delavnice:

Gledališke skupine:

Za XXIX. Srečanje gledaliških skupin so se prijavile naslednje gledališke skupine: KUD Polhov Gradec z delom *Romana Novellija »Sosedje«* ki je doživela premiero 28. 12. 1985 in po nekajletnem molku spet zbudila upanje za razvoj gledališke kulture v tem kraju. Delo je režiral Bojan Peklaj. Jože Javoršek je pisatelj, ki ga gledališke skupine pogosto uvrščajo v svoj repertoar. Delavsko prosvetno društvo Svoboda Podpeč je 15. 2. izvedlo njegovo *»Manevre«*. Za občinsko revijo pa so nastopili v Sentojuštu. Na prijavnici je režiserka Vida Selan obvestila ZKO, da letos ne želijo tekmovali. Samo za sodelovanje so se odločili tudi Sentojuščani, ki so s komedijo Josipa Tavčarja *»Pariz je pač Pariz«* gostovali že na Dobrovi, premiero so pripravili že v februarju, za revijo pa so se odpravili na Ig. Že 30. oktobra v lanskem letu so pripravili premiero Stritarjeve Logarjeve v režiji Andreja Kurenta najbolj delovni člani kulturnih društev v letošnjem letu – da ne bo zamere, delovnih je več, 400. obletnica smrti Primoža Trubarja in 150 letnica rojstva Josipa Stritarja pa je le sad prizadevanj kulturnega društva Primož Trubar Velike Lašče. Letos je oživel tudi delavsko prosvetno društvo ŠKOFJICA, za revijo so pripravili (z odlično pomočjo poštnevalne Slavice Murko) komedijo Marca Camoletti *»Boeing, Boeing«* premiera je bila 5. aprila v dvorani na Škofljici. Veliko veselja in odbojavanja občinstva doživlja farsa neznanega francoskega avtorja v priredbi Vojmila Rabadana *»Kadar se ženski jezik ne sūče«*. Izvirna scena in režija sta delo Bojana Kaplja, premiera je bila 7. marca na Barju, za revijo pa so nastopili v Sentojuštu. Letos so se prijavili na občinsko revijo tudi gledališniki iz šolskih kulturnih društev: ŠKUD Janez Princ z Astrid Lindgrenove *»Piko nogavičko«* v režiji Slavice Murko (premiera 21. 12. 1986), ŠKUD Neža Pivk s Smiljana Rozmana *»Čudežni pisalni strojček«* v režiji Slavka Delaluta, *»Sovica Oka«* Svetlane Makarovič v režiji Metke Marvot in izvedbi ŠKUD Tone Selškar. ZKO pričakuje prijave še nekaterih gledaliških skupin.

Lutkovne skupine:

Na XIV. SREČANJU SLOVENSKIH LUTKARJEV sta se iz občine predstavili kar dve skupini. V delavskem domu v Kranju so nastopili Horjunci Škud Neža Pivk *»Hilo«* Alenke Goljevšček v režiji Branka Lipnika – Škud Neža Pivk – in lutkovna skupina Janez Princ iz Škofljice z *»Mojim prijateljem Pikiem Jakobom«*. Občinsko srečanje pa bo letos 22. aprila na Škofljici, 23. aprila v VVO Vera Škraba na Galjevici in 24. aprila v Zavodu za slepo in slabovidno mladino. O občinskem srečanju bomo poročali v naslednji številki Naše komunice.

Vokalnoglasbena dejavnost:

Na letošnji reviji odraslih pevskih zborov, ki bo 25. aprila v Notranjih Goricah – prireditve bo v celoti posvečena spomenu 400. letnice smrti PRIMOŽA TRUBARJA, bodo nastopili naslednji zbori: Moški zbor Mizarstvo Ig, ki bo zapel tudi pri podelitvi priznanj Osvobodilne fronte pod vodstvom Antona Glavana, Ženski zbor KUD Brezovica z zborovodkinjo Sonjo Sojer, ki se letos odpravlja v Zagorje, Moški zbor KUD

»Zadrugar Notranje Gorice«, ki je s svojo priljubljeno zborovodkinjo Cilko Cermelj letos gostitelj občinskega srečanja, mešani zbor DPD Svoboda Podpeč Preserje z zborovodjem Pavlom Merljakom Moški zbor KUD »Primož Trubar« Velike Lašče, ki se bo predstavi z dvema Trubarjevima pesmima, eno pesem pa bo zapel na besedilo Josipa Stritarja, zborovodja je Jože Gačnik, Ženski pevski zbor DPD »Svoboda« Brdo Vrhovci, ki bo ponesel glas o slovenski pesmi na Švedsko, zborovodkinja je Tatjana Požar, moški zbor KPD Barje, ki je s svojim priljubljenim zborovodjem Mirkom Gorenškom pred kratkim praznoval desetletnico obstoja in je na svojem koncertu ne le prejel visoka priznanja, ampak dokazal z nabito polno dvorano, ki se je s pevci veselila pozno v noč, da se je v teh letih močno vrasel v kraj, ki spoštuje kulturna prizadevanja društev; mešani zbor KUD »Dolomiti« Dobrova in zborovodja Venčeslav Zadravec, Moški zbor KUD Iška vas, ki se je letos predstavil na Naših dosežkih v Cankarjevem domu, zborovodkinja Vida Kopač, Moški komorni zbor KUD Brezovica, ki je na svojem jubilejnim 15. koncertu doživel superlativne kritike glasbenih strokovnjakov in ženski pevski zbor iz vzgojnovarstvene organizacije z dirigentom Sašom Frelihom.

Folklorna dejavnost

ZKO Ljubljana Vič Rudnik in njen odbor za Folklorno dejavnost vabi k sodelovanju na VII. SREČANJE FOLKLORNIH SKUPIN, ki bo 15. maja v OŠ Franc Leskošek Luka.

OB 15 LETNICI DELOVANJA

Nastop brezovških pevcev

Moški komorni pevski zbor iz Brezovice, ki praznuje 15 letnico svojega obstoja, je izvedel ob tej priložnosti obsežen in pester spored. Poleg lepega števila narodnih ali ponarodelih smo poslušali tudi Gallusa »In nomine Jesu«, E. Adamiča »Zdravico«, pa V. Mirka »Na trgu«, Jenkovo »Vabilo«, Mokranjca »Malo Babo« iz II. rukoveta, »A. ča« R. Simonića in končno »Rezijanska« Srebotnjaka. Zbor je vodil novi zborovodja Anton Cimperman.

Brezoviški zbor sodi med zelo solidne moške zборе. Leteva se že bolj zbranih in zahtevnejših skladb. Opaziti je njegov stalno rastoč napredek kar zadeva lepoto petja, ubranega zvoka, glasovne zlitosti, čvrsto pevsko disciplino, v redu intonacijo in tekstno interpretacijo. Splošni izrazni učinek je več kot prepričljiv. Kar je posebej potrebno poudariti je to, da kažejo pevci veliko voljo do dela in lepega petja. Omeniti je še dobro splošno organizacijo koncerta, v prepolni dvorani, kar je znak, da ljudje ljubijo petje.

Pevske točke je spretno povezoval Marjan Kralj. Akademski slikar Izidor Mole je razstavil števila svoja dela, ki so vzbudila veliko pozornost.

ERNEST ŠVARA

MIRA JE PREKOSILA MOŠKE

Sad znanja, izkušenj in trme

Od 12. marca imamo v gasilskih vrstah naše občine prvo višjo gasilsko častnico I. stopnje. Mira Poje ni le prva s to stopnjo gasilskega znanja pri nas, ampak celo v Sloveniji in verjetno tudi v Jugoslaviji.

Ze tu naj zapisemo, da si za pridobitev tega družbeno potrebnega znanja ni vzela v svoji delovni sredini študijskega dopusta, ampak da je bila 12. marca odsotna z dela le dve uri. Toliko, da je zagovarjala strokovno nalogo na Gasilski zvezi Slovenije in se s čestitko enega od članov komisije: »I. stopnja je šla na pravi naslov!« zadovoljna vrnila v delovno sredino.

»Dosedaj sem opravila izpite za nižjo častnico, častnico in višjo častnico. Pred desetimi leti sem zagovarjala nalo-

»Če se bom zaradi doseženega čina odtujila od društva? Čin me ne moti pri delu v ženski gasilski desetini v društvu. Pomembno je, da delamo vsi skupaj tako kot je treba, potem pa smo vsi zadovoljni.« je opredelila svoje razmerje do sodelavca Mira Poje in dodala, da se v tem ustvarjalno nemirnem društvu odlično počuti.

go o požarnovarstveni problematiki DO Hoja TOZD Velox na Kopski cesti. Za pridobitev naziva višje gasilske častnice I. stopnje pa mi je dala Gasilska zveza Slovenije v izdelavo operativni načrt za Mizarstvo Trnovo. Trnovski pristan 20. Nalogo sem začela delati že 1982. leta, ker pa mi je v tem času umrl oče, sem za nekaj časa opustila to zadolžitev. Za izdelavo naloge sem potrebovala skupaj skoraj celo leto. Seznaniti sem se morala s podjetjem in z razporeditvijo in tipi gasilskih aparatov in drugih sredstev, s katerimi bi lahko na začetku omejili ali zadušili ogenj. To je še posebno pomembno zato, ker ima podjetje tudi manjšo lakirnico. Ko sem zbrala vse podatke, sem naredila operativno-taktični načrt. To ni šlo hitro, saj ne znam tehnično risati načrtov, ker sem po poklicu šivilja. Tekstovni del plana sem napisala sama. Zelo rada pišem.

Bodo ta operativni načrt v Mizarstvu Trnovo lahko uporabljali? Kakšne rešitve ste predlagali ob požaru?

»Delala sem le s predpostavko, da je prišla na požarišče gasilska brigada, sodelovali pa bi tudi gasilski društvi Trnovo in Kozarje. Kako bi delovali, bi bilo odvisno od tega, kje bi začelo goreti in od kod bi črpali vodo. Hidrant imajo na voljo šele na Opekarski cesti, prav gotovo pa bi koristili za gašenje tudi Ljubljano.

Trideset let ste že v gasilskem društvu Trnovo. Opravljate naloge pribočnice, najrazličnejše zadolžitve v zelo uspešni ženski desetini, občinske in republiške sodnice ter predsednice komisije za ženske v naši občini in pri mestni gasilski zvezi. Kaj vas je gnalo, da ste opravili številne izpite za delo v desetini, za gasilске nazive in sodnico?

»Veselo do dela v tej plemeniti organizaciji. Želja po znanju in hotenju, da bi bila enakovredna moškim. Spominim se, da, ko sem prišla v društvo, sem bila vedno samo sel. To je zadolžitev, ki pri trodelnem napadu nič

ne dela. Le stoji pri trojaku. Ko je bil pregled društva, smo žrebale zadolžitve v desetini. Prišla sem na mesto vodarja. Ker nisem nič znala, so me pričeli prestavljati z zadolžitve na zadolžitve. Komisija je to opazovala, bilo mi je nerodno, a pri sebi sem sklenila, da bom v bodoče znala, kolikor se bo dalo.

Pa se vrnimo k izpitu. Kako so se člani komisije sprijaznili z dejstvom, da dobivamo tudi prvo višjo gasilsko častnico I. stopnje?

»Najprej niso mogli verjeti, da sem jaz tista, ki sem šla delat operativno področje. Moški ostajajo bolj pri organizacijski problematiki. Komisija je točno pregledala taktični načrt, podrobno preverila, če znam zagovarjati predlagane rešitve in mi dala tudi nekaj napotkov z dela.

O tem, da boste opravljali ta izpit, niste razglašali kjerkoli bi bilo mogoče. V društvu ste ne vedeli za to odločitev. Kako so sprejeli ugoden izid?

»V društvu sem jim povedala na kaj se pripravljam in kdaj bom zagovarjala nalogo, ker ne bi bilo pošteno, da bi to zvedeli od drugih. Kako so mi bili čestitali? Tako, iskreno, po gasilsko... za gajbo piva sem plačala.

P. S. Vsi, ki poznajo našo Miro, ki cenijo njeno nesebično delo, so nam naročili, naj zapišemo v našem glasilu, da ji iskreno čestitajo ob tem dogodku!

STANE JESENOVEC

BILI SO MED NAMI

Janez Zakrajšek

22. februarja smo se na pokopališču Rob za vedno poslovili od Janeza Zakrajška, člana naše KS.

Pokojni je bil rojen 1905. leta v vasi Mački v borni in številni družini, zato mu je bila že ob rojstvu pisana trnjeva usoda vseh mladih ljudi, tuje roke so mu še kot otroku pričele rezati tenak in čisto grenak kosček kruha, sprva je bil pastir, nato hlapec in delavec in tako se je preživljal do druge svetovne vojne, ko se je odzval klicu domovine in stopil v partizanske vrste.

Kot voznik je vzdrževal zvezo med notranjskim in belokranjskim območjem, predvsem na odseku Kolske doline, za svojo predanost in vestnost je prejel več odlikovanj.

Po vojni se je zaposlil na žagi Rob, bili so to časi, ko je bilo treba za vsako ceno doseči izvojni plan, zato je bil delovni čas mnogokrat podaljšan od 8 do 12 ur, ni bilo tople malice in ne primeren zaščitnih delovnih oblek, mnogo nedelj se je bilo treba odzvati klicu na prostovoljno delo. Pokojni Janez ni nikoli manjkal, vedno nasmeh, izredno discipliniran, vesten, delaven in tovariški.

Po takratni ukinitvi obratovanja žage Rob se je zaposlil pri Gozdni upravi Velike Lašče, prvotno kot voznik z režijskimi konji, pozneje pa je delal z veliko ljubeznijo na področju nege in vzgoje gozdov.

Bil je član KO ZB NOV Rob in ostalih množičnih organizacij. Njegov lik skromnega, poštenega, dobrega in delovnega krajana, bo ostal v lepem spominu nam vsem, ki smo ga poznali.

KRAJANI